

mende Regerings Sag at skønne over Tidspunktet, da man kan komme længere frem, og derfor bør en Revisionsbestemmelse efter min Opfattelse ikke findes i Loven, hvilket den altsaa heller ikke gør.

Jeg skal, som sagt, tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til meget hurtig Behandling, idet jeg skal tillade mig at henvise til, at den gældende Forligsmandslovs Gyldighedstid udløber den 1. Marts i Aar. Desværre har jo det Forsøg paa at naa til et mere betydende Resultat end det her foreliggende, som er foretaget i det høje Folketing, taget længere Tid, end man maaske i dette høje Ting vil finde forsvareligt, men Hensigten har været den bedste, og jeg haaber derfor ogsaa paa Tilgivelse for, at der ved Fremsettelsen her i Dag gives det høje Ting saa lidt Tid, som Tilfældet desværre er, til denne Sags Behandling.

Johannes Jensen: Jeg vil allerførst gerne have Lov til at gøre en Bemærkning om den Form, hvori Lovforslaget foreligger. Det foreligger jo som et Forslag om Ændring af den bestaaende Lov, og dette har givet Anledning til, at man bl. a. i Pressen og vistnok ogsaa fra andre Sider har faaet den Opfattelse, at det Lovforslag, der blev fremsat i Folketinget i sin Tid, og som var Resultatet af det, man var blevet enig om i den store Arbejdskommission af 1925, var strandet. Jeg vil gerne herom sige, at hvis man skal kalde det en Stranding, saa kan der vel nok siges det gode om denne Stranding, at Skibet blev reddet og det meste af Ladningen ogsaa. Jeg skal ganske vist tilføje, at Ladningen efter min Mening ikke var særlig kostbar, thi det er jo rigtigt, som fremhævet af den højtærede Indenrigsminister, at det Resultat, man naaede til paa dette Omraade i den store Arbejdskommission, ikke var noget væsentligt. De store Spørgsmaal, bl. a. det Spørgsmaal, som den højtærede Indenrigsminister fremdrog, Spørgsmaalet om, hvorvidt Parterne skulde være forpligtet til at møde med bundet Mandat, naaedes der ikke Enighed om. Det kan ikke nægtes, at der i det lange Løb er slidt lidt paa Forligsinstitutionen, fordi Parterne, efterhaanden som Tiden gik, er blevet lidt mindre villige, end de var, da Institutionen var nyere, til at følge Forligsinstitutionens Henstillinger og de Mæglingforslag, den stillede. Jeg har ikke lagt Mærke til, at det af nogen af de paagældende Parter er insinueret, at Forligsmændene tog mere Hensyn til den ene Side end til den anden. Jeg tror ikke en Gang, der har været antydnet noget saadant. Men jeg

mener at erindre, at man har bebrejdet Institutionen, at dens Forslag, naar der var mange Forslag til Behandling, og Situationen var særlig vanskelig, saaledes at de Krav, der stilledes til Forligsmanden, var særlig store, undertiden kom til at lide af visse tekniske Mangler. Juristerne har jo ofte bebrejdet Rigsdagen, at vi lavede for mange Love, og at det næsten var umuligt for dem at følge med og at sætte sig ind i disse mange Love. Jeg mener, at Forligsmændene med endnu større Ret kunde anføre, at Arbejdsgiverne og Arbejderne laver saa mange og saa indviklede Overenskomster, at det ikke er muligt for Forligsmændene at følge med i disse Overenskomster, i disse Labyrinter, hvori der er mange Fodangler.

Jeg vil gerne nævne et Par Tilfælde. Det ene kan ærede Medlemmer følge med i. De ved alle sammen, at naar Murerne skal sætte Plads af til et Vindue i en Bygning, skal der en særlig Beregning til, og Resultatet af denne Beregning bliver ofte, at der skal betales mere, hvis denne Aabning ikke er fyldt med Mursten, end hvis den er fyldt med Mursten. Der er maaske ikke noget urimeligt deri, det vil jeg slet ikke paastaa; men det er en af den Slags Ting, man ikke umiddelbart forstaar, og i alt Fald, den Beregning, der skal til, kan være ret indviklet. Jeg nævner et andet Tilfælde, som kun de færreste kender noget til. Naar vi herinde laver Love, og de skal trykkes, koster det mere at faa Brøktal end hele Tal trykt. Dette Fænomen har imidlertid den lyse Side, at hvis Talen er om en Udgift, kan det maaske betale sig undertiden at anvende Brøktal i Stedet for hele Tal. Jeg kunde nævne mange af den Slags Forhold, hvor det er umuligt for Ikke-Fagfolk at følge med. I al Almindelighed vil det nok være saaledes, at det, Forligsnævnet skal beskæftige sig med, bliver nogle faa og forholdsvis enkle Spørgsmaal, som de nok kan sætte sig ind i eller søge tilstrækkelige Oplysninger om. Men naar mange Overenskomster løber ud samtidig, og der er meget at gøre, kan der alligevel hobe sig saa mange tekniske Vanskeligheder op, at det er vanskeligt at sætte sig ind i Sagen, og saa er det efter min Mening tilgiveligt, at Forligsmændene paa et eller andet Punkt kan tage fejl.

Ligesom vort Retssystem er bygget op med tre Instanser: Underret, Landsret og Højesteret, saaledes er ogsaa Forholdet nu paa Arbejdsomraadet. Det er ogsaa bygget op med tre Instanser: Underorganisation, Overorganisation og Forligsinstitution. Nu vil jeg ikke jævnføre Forligsinstitutionen